

Profesor Jerzy Kłoczowski

Urodził się w 1924 r. W rodzinie ziemiańskiej, żołnierz Armii Krajowej, uczestnik Powstania Warszawskiego, od roku 1991 dyrektor Instytutu Europy Środkowo-Wschodniej, reprezentant Międzynarodowej Federacji Instytutów Europy Środkowo-Wschodniej, przewodniczący Polskiego Komitetu ds. UNESCO, członek Rady Wykonawczej UNESCO, kilkakrotnie przewodniczący polskiej delegacji na Konferencji Generalnej UNESCO, członek-założyciel Polskiej Rady Ruchu Europejskiego, profesor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, kierownik Katedry Historii Kultury Polskiej, od roku 1957 kierownik Instytutu Geografii Historycznej Kościoła w Polsce, wiceprzewodniczący Międzynarodowej Komisji Historii Porównawczej Kościołów w Komitecie Nauk Historycznych Polskiej Akademii Nauk.

Historyk, przede wszystkim historyk kultury polskiej, w tym historii chrześcijaństwa w Polsce. W latach 1945-1948 studiował w Uniwersytecie Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. Stopień doktora nauk humanistycznych uzyskał w roku 1950. Od tego samego roku wykładowca KUL. Od 1967 r. profesor nadzwyczajny, od 1974 r. profesor zwyczajny. Autor i redaktor ok. 600 publikacji z zakresu historii, m. in. Dominikanie na Śląsku w XII-XIV wieku [1956], Wspólnoty chrześcijańskie [1964], Kościół w Polsce [autor i redaktor, t. I: 1968, t. II: 1970], Chrześcijaństwo w Polsce [1981], Europa Słowiańska w XIV-XV wieku [1984], kościół katolicki w świecie i Polsce. Szkice historyczne [1986], Dzieje polskiego chrześcijaństwa [t.I: 1987, t.II: 1991], Od do wspólnoty [1987], Histoire religieuse de la Pologne [autor i redaktor, 1987], Chrześcijaństwo i historia [1990], Europa Środkowowschodnia w historiografii krajów regionu [1993], La Pologne dans l'Eglise médiévale [1993].

Wykładowca m.in. College de France, Merton College Oxford University, Paris IV-Sorbonne, Institut for Advanced Study w Princeton, University of Madison-Wisconsin.

Od 1956 r. członek założyciel warszawskiego Klubu Inteligencji Katolickiej; w latach 1984-1985 członek Rady Polskiego Instytutu Kultury Chrześcijańskiej Fundacji Jana Pawła II w Rzymie. Od 1981 kierował pracami Wszechnicy Regionu Środkowowschodniego „Solidarności”, po 13 grudnia 1981 roku współpracował z tajnymi strukturami „Solidarności”. W latach 1989-1991 sędzia

Trybunału Stanu; w latach 1990-1991 senator RP, członek Komisji Spraw Zagranicznych Senatu. Jeden z inicjatorów utworzenia organizacji kombatanckiej Armii Krajowej, w latach 1989-1990 pierwszy prezes Światowego Związku AK w Okręgu Lubelskim; w roku 1991 inicjator i fundator Instytutu Armii Krajowej w Lublinie. Odznaczony Krzyżem Virtuti Militari, Krzyżem Walecznych i srebrnym Krzyżem Zasługi z Mieczami, który przyjął z rąk Naczelnego wodza generała Bora-Komorowskiego. W roku 1988 Nagroda A. Jurzykowskiego, w 1993 doktorat honoris causa Uniwersytetu w Grodnie (1993), Akademii Kijowsko-Mohylańskiej (1998), Wolnego Uniwersytetu w Berlinie (1998) oraz uniwersytetu Sorbona w Paryżu (1999). Laureat nagrody im. A. Jurzykowskiego (1998), nagrody specjalnej „Przeglądu Wschodniego” (1999), Nagrody Obojga Narodów Polski i Litwy (1999).